

57 ιαδεῖτο Τετραλογία. * εἰδὲ τοινόν, Φησὶν, οἱ πάντες αὐτῷ γνήσιοι διάλογοι, ἐξ καὶ πεντάκοντα: τῆς μὲν πολιτείας εἰς δέκα διαιρουμένης (ἢ καὶ εὐρύσκεται σχέδιον ὅλην παρὰ Πρωταγόρα ἐν τοῖς ἀντιλογιοῖς, Φησὶ Φαβρίνος ἐν παπτοδαήτης ιστορίας δεύτερον) τῶν δὲ νόμων, εἰς δυοκαθέδραν. τετραλογία δὲ ἔννεα, ἐνὸς βιβλίου χώρων ἐπεχουμένης τῆς πολιτείας, καὶ εἴναι τῶν νόμων. 207 πρώτη μὲν ὡν τετραλογίαν τιθυσι, τὴν κοινὴν ὑπέθεσιν ἔχουσαν παραδίδει γάρ βούλεται ὅποις ἀν εἰς τὸν Φιλοσόφου βίον. διπλαῖς δὲ χρήματαις ἐπιγυραφαῖς εἰσάσται τῶν βιβλίων χώρων, ἀπὸ τοῦ δύομάτων, ἀπὸ 58 τοῦ πράγματος. ταῦτης τῆς τετραλογίας, ἡτοι ἐστὶ πρώτη, ἥγεται Εὐθύφρων, ἡ Περὶ ὄστου, ὁ διάλογος δὲ ἐστὶ πειραστικός. δεύτερος, Ἀπολογία Σωκράτους, ἥβικός τρίτος, Κρίτων, ἡ Περὶ πράξεων, ἥβικός τέταρτος, Φίδων, ἡ Περὶ ψυχῆς, ἥβικός. δευτέρα τετραλογία, ἡ Περὶ ψυχῆς, ἥβικός. δευτέρα τετραλογίας, ἡ ἥγεται Κρατύλος, ἡ Περὶ ὄφεστον ὄντοτάν, λογικές Θεαίτης, ἡ Περὶ ἐπιστήμης, πειραστικός Σοφιστής, ἡ Περὶ τοῦ ὄντος, λογικός. Πολιτικός, ἡ Περὶ βασιλείας, λογικός. τῆς τρίτης ἥγεται Παρμενίδης, ἡ Περὶ ἰδεῶν, λογικός. Φίλωνος, ἡ Περὶ δύοντος, ἥβικός συμπότονος, ἡ Περὶ ἀγαθοῦ, ἥβικός Φιδὼν, ἡ Περὶ ἔρωτος, ἥβικός. τῆς τετάρτης ἥγεται Αλκιβιάδης, ἡ Περὶ ἀνθρώπου Φύσεως, μανευτικός Αλκιβιάδης δεύτερος, ἡ Περὶ προσεκτῆς, μανευτικός Ιππαρχος, 208 ἡ Φιλοκεράτης, ἥβικός. ἀντερασταῖ, ἡ Περὶ Φιλοσοφίας, ἥβικός τῆς πέμπτης ἥγεται Θεάγης, ἡ Περὶ Φιλοσοφίας, μανευτικός Χαρμίδης, ἡ Περὶ σωφροσύνης, πειραστικός de philosophia, obstetricius, ac deinceps Charmides, five de frugilitate, tentativus. La-

nis locum, τριτοῦ δὲ μετὰ τοῦ Ορτιας λόγῳ, sic scribens, Τετραλογία φίροντι τὸν Ορτιανὸν διάλογον: Λύκανον, καὶ Βάρχας, καὶ Λόβανον Σατυρικούντος δύοτος Εὐδημόνος ἡ Λαζαρίδη, καὶ Παλαστίνη, Αἰσταρχοῦ (non Αἴστος) καὶ Αἰσταλίδης τιθυσιας λέγοντος τὸν Σατυρικον. Ait Aristarchum & Apollonius separasse satyricam fabulam a reliquo, ut cetera τηλογία, non τετραλογία, sed hoc non obnunt.elianus de Platone, Εἰδίθε εἰς τηρηγόλια, καὶ δὲ καὶ τητηλογίας τηρηγόλιον. Idem libro II. cap. VIII. καὶ πήδης γη ἢ διδασκάλης, εἰς τηλος εὐρύτης λέγοντος, Οἰδηπόδη,

καὶ λυκάνον, καὶ βάρχας, καὶ λόβανον Σατυρικούντος δύοτος Εὐδημόνος ἡ Λαζαρίδη, καὶ παλαστίνη, Αἰσταρχοῦ (non Αἴστος) καὶ Αἰσταλίδης τιθυσιας λέγοντος τὸν Σατυρικον. Ait Aristarchum & Apollonius separasse satyricam fabulam a reliquo, ut cetera τηλογία, non τετραλογία, sed hoc non obnunt.elianus de Platone, Εἰδίθε εἰς τηρηγόλια, καὶ δὲ καὶ τητηλογίας τηρηγόλιον. Idem libro II. cap. VIII. καὶ πήδης γη ἢ διδασκάλης, εἰς τηλος εὐρύτης λέγοντος, Οἰδηπόδη,

Sunt igitur, inquit, omnes ejus dialogi, 57 de quibus nihil ambigitur, quinquaginta sex; Republica in decem divisa libros; quam et apud Protagoram totam ferme inveniri in Contradicitionibus, tradit Phavorinus in secundo Ommimodae historiae. Leges in duodecim libros dividuntur. Sunt autem hujusmodi quadrioloquia novem numero, legibus uno volumine, et Reipublice libris, in uno itidem inclusi. Primum igitur quadrioloquio ponit, quod communem hypothesin habere videatur, ostendere volens cuiusmodi esse debeat virtus philosophi, duplice in libris singulis inscriptione utitur, altera ex nomine, ex altera imposita. * Hujus quadrioloqui 58 quod primum est, in capite ponitur Euthyphron, five de sanctitate. Est autem ipse dialogus tentativus. Menexenus, five epitaphius, moralis. Octavae primum sibi locum vindicat Clitophon, five exhortatus, moralis. Republica, seu de justitia, civilis. Timaeus, five de natura, physicus. Critias, seu Atlanticus, moralis. Nonne presidet Minos, five de lege, civilis. Leges, five de ferenda lege, civilis. Epinomis, five nocturnus convenitus, five philosophus, civilis. * Epistola tredecim, morales, quibus praponebat, Bene agere. Epicurus autem, Bene vivere. Cleon vero,

59 Ηλένης] Pro ἄλλος legitur etiam πολεμεῖς. Indemque paulo post, ἡ νοτιόπολις, πολεμεῖς. οὐδεὶς. &c. Idem.

210 Epistola redicimus.] Non sunt plures quam 12. si rationem incastrata Lærtium initam, tertia decima autem ad quibundam adjecta, non est Platonis. Adob.

211 Εὐτελεῖς δὲ, τὸ δύοτον] Non Epicuri causa (de quo quid ego sentiam, postea dicturus sum:) sed quo lecto, in iudicando (quod praecipua pars eruditioris) excitator hoc exemplo: fed & exercitator: & inde cautor: quod docit vi super hoc & alio simili in Epicuri vita, loco commentari sunt, liber hic acutatus, prater initium autem rationem, expendeare. Alter autem ille locus, in vita Epicuri, hoc modo habet: καὶ ἵτας ἀντερασταῖς διτὸν καὶ τρίτον, τὸ πάρτον, καὶ τετάρτον τὸ τέταρτον. Verbi Aldobrandinus: In Epistolis, pro salvere, Redde agere, neque εἰς γενετὴν οὐδέτερον: mundi aliquid fabelle videatur: deest quippe verbum phrasī necessarium; & tum vox αὔτος non videatur ad salutandi ritum spectare; tum voces illae αὔτοι τοῦ, excludent τὸ καίπερ ab Epicureo futuram more: cum tamēν εὔοντος & πραμίλη επειτίθετο apud Lærtium Epitois, & Cicero canēdū interpretari videantur, cum Epistolam rexit, cum mores Epicurus scripsit. Hinc cim prouidabūt his voculis repouillēt oīm τρίτον (ut minorū effet immunitatio, quā si vocem προσθεῖται, aut aliā similiē substituītū) id probavit quidem eximus Puteanus, sed αὔτοις vocem retinendam confitit: praelarūt autem Menagius: cum verbum defideretur, confitit quidem loco vocis αὔτοτος repoundant vocem τρίτον (alid simili occasione eidem Lærtio ultrapatam) verum retinendas contendit ipsas voculas αὔτοι τοῦ, quod Epicurus minime uīs ipsa voce καίπεται videatur, ut quam fulle Cleonis propriam memorem tam ab Luciano, quam ab ipso Lærtio. An vero loco vocis αὔτοτος reponit dīstārēt, aut tamēν loco vocis αὔτοτος reponit dīstārēt, aut etiam Epicuri editione magna ex parte commissum jam videmus. Sed quo lector veri studiosus certius judicet, quid de loco vīj doctilim flauerit; opītō exemplaribus. Hem. Sph.

ων, Χαίρειν) πρὸς Ἀριστοδόμου, μία: πρὸς Ἀρχίταν, δύο: πρὸς Διογύστου, τέτταρες: πρὸς Ερμίαν, καὶ Ἐραστού, καὶ Κορίσκου, μία: πρὸς Λεωδάμαντα, μία: πρὸς Δίωνα, μία: πρὸς Περ-

poscent voces *āri rū*, ad inaudendum non vocem
zaius reputandum penitus fuile; sed eis vice illas
duas fuisse interdum ultratas: quasi nimium vocem
westi aliudque ad desiderata, aut subintellecita? Vi-
deatur profecto Lucianus id non obscurè suggerere,
cum referendo Epicureum impense aliquo delectatum
rū zaius, infinitum eum tamen interdum alia quam
ita ita vocem, & in Epitolis quidem *accutatoribus*,
gravissimisque, *excessivisque* (quas quidem fuile p-
cas art) vel cum ad amicissimum, *πρὸς φίλον* scri-
beret, fuile præterit (*μάλατον*) *ipla* *vixiva* vocem
usum. Lætius vero cum hinc relinquit Epicure vocem
πάττου, senferi debet pari vocem *zaius* re-
linquere: quando attribuit ipsi alias vocem *πάττου*
rū zaius, tam facit Platonis proprium *πότερον*:
quām ipsum *Clouds* *zaius*. An in *Anamorphosis*:
[Pro voce autem *πάττου* repono, *προτάτ-*
την, immutatio facta infingi: sed & vocem tamen
Lucianus insinuat; & ex cogitatione quidam simile
suggerit tenus necessitas, ut confare potest ex iis,
qui fusifule dicta sunt libro primo.] Hactenus Gal-
fendus. Quia Luciano te tenuerit, tam qui negant u-
nam Epicum *πύχαια* in Epitolis: quod facit vir
doctus, Gallendu*tis*; (*fed & Observations*) tam qui affirmant:
ab illo incipimus. Ex verbis Lu-
ciani non potest colligi, non aliam Epicureum illa for-
mula. De Cleone, hoc tantum Lucianus, ab illo pri-
mum cuspide: non utrappose folium: cuius conitrum
potius ex verbis ipsius colligas. Et qui ponit hoc de-
cire Lucianus, quod nomen omnes esse *stalifinium*?
quoniam enim cum eadem omnibus Epitolis formul-
ata: certum tamen est, *τὸ zaios* utracionam *προ-*
γένεσιν fuile; ex qua & ipsius *zaios* verbum ful-
xisse, centum videlicet doctissima. Sed & Alex-
andrum, post victorias Africatas elationem, in E-
pitolis *lentibus* solleme illud *zaios* omisso, ut faciliu[m] incolens, notatum sitorum temporum hi-
storiis, ut apud Platarchum legimus. Neque alter
intelligendis hinc Lætius: *μή* & *sólos* *Plato*, *τὸ zaios*
πρωτην solus Epicurus, *τὸν θείους* eis est: quod
quis patiuerit audire? Addit Lucianus, Epicureum
masseu[m] *ferris* Epitolis, *τὸ ταῦ πρὸς φίλον* *μάλα-*
τον (ita enim jungenda verba) *πραεπεῖ* quae ad *amicissimum*: per *υρανόν* *αὐτοπίκι* solutum. Certe,
qui hoc dicit, fatis infatuat, alias quoque in ufo for-
mulas ipsi fuile: inter quas haec dubia & *τὸ zaios* u-
er ex iis quae superflue tam certum est, quam quod
ceritissimum. Sed quod ex verbis Luciani colligit
ur vir doctus, Epicureum impense *τὸ zaios*, ut e-
pitoliari formula delectatum: quangum nihil obstat,
qui in paucis *προτάτην* & *μάλατον* *πότερον*
φίλον aliud maluerit: idem tamen in ufo quotidian-
τὸ zaios studio praesul: non id tam dicit Lucianus ictis verbis suis: sed *Epicureum nobis* verbo colo-

Ἄρι- Gaudere. Ex his una est ad Aristodemum,
τος Ερ- ad Archytam duæ, ad Dionysium quatuor,
προς ad Hermiam, et Eraustum, et Coriscum, una;
Περ- ad Leodamantem, una; ad Dionem una; ad

ribus exhibuit. Epicurus, inquit, qui τὸ καίρον, hinc
lascivitatem impense delectatus est; Et voluptatem in vita
se summis bonis sibi proposuit: qui τὸ καίρον in vita
& ἐδεικνυτος summae vororum: non ille tamen suum illud
καίρον in Epitolis semper adhibuit; sed τὸ ψυχαγόνον
(quod Lucano ibi propositum, ut ita dicunt formulare
alii anteponunt) in principiis Epitolis illi prout
Hoc agitur ante omnia, pro certo & explorato fumi-
sus; Epicurum non una *salutem*, aut bene opend
formula uifum in Epitolis: sed aliaς τὸ καίρον alia-
τὸ καίρον: aliaς τὸ ψυχαγόνον fortasse & aliaς ultro
parte: Quid ergo sibi vult Lætius istis, qui dote
tros viros tanopere exercere verbis: τὸ καίρον καί
τὸ καίρον, καὶ σωματικὸν τὸ καίρον? ut
cum Epicurum τὸ καίρον, vel σωματικὸν τὸ καίρον
nemini dixit: αβλυψικόν τὸ καίρον, fulsifimus
Quid igitur? si scopis & ferens verborum Lætius man-
gis obliterata fuissent, non tanto fortale labore opere
fuerit ad veram sententiam erundam. Att autem ille
Σάρον οὐ εποιει, τὸτε τὸ περὶ τὸν Φαρσύτην δί-
(τοῦ τὸν ἡγεμόνης ἀξόνα) sufficerat aliquis fortale
legendum, de dignitate, vel sic Rheotica apista: fec-
non opus: τὸν ἄλλα, καὶ εὔφορον ἀντίτιον, καὶ
τὰ πιστεῖται ἀπὸ τοῦ καίρου, τὸ καίρον, καὶ
στονδεῖον τὸ καίρον. Diximus prius de *proscriptis*
(uti *ridiculata potius*) orationis: (nec potius alter
homo vertet idem: nullis melioribus lites imbutis
addit hic de *perficiatis*, cuius hoc argumentum af-
fert, quod in Epitolis, &c. Hoc iugiter quicunque
est, ad *proscriptis* pertinet recipere, si aliqui
dicti Lætius. Quod vero major argumentum am-
bit & affectate *perficiatis*, quam quod in Epitolis
(non dicit omnibus Lætius): si de nouissimis
intelligamus, sufficit: ex adverso τὸν καίρον (uti
parte formulare) τὸ καίρον, vel σωματικὸν τὸ καίρον
folitus fit *apponent* πατεῖσθαι: Ita enim scribimus
minimā mutatione, loco τὸν καίρον, cum omni
fateatur verbum huius aliiquid ad explendam senten-
tiam desiderari: & illud εἴπον, utinam, alieno
effe. Certe, τὸ καίρον illud uitram, Platonom et
vix *abhorberet* πέρι τοῦ περιεπαφε, Lucianus
author: ut minus mirum sit, si ἐπίctetus commode
interpretatione fecerunt sententiam (dogmata in familiis
jam laborans apud multos) prævenire penit habuerunt.
Quod τὸ καίρον, vero, ex *adverso*: primo non alieno
verbio significatio: ut pater ex compotis: quod non
mo negaverit. Ex fortale id volum Helychius & ir
scriptif: αἵρετο, περίστα, & ἀπόλει. Sequitur *adverso*
ψυχαγόνον τὸ καίρον. Si non in promptu exempla: quin
mirum? Οὐτος, pro *antea*: ubi repetimus, nū
apud hunc nostrum? Οὐτος ιατρος σοφος: ubi aliis
doibrandis non adeo bene: εἰπον: mēli Inter-
pres versus, *adverso*. Sed de hoc, alio loco. Quid vero
τὸ καίρον Lætius scripsisse *άπολει*, et quo facie

Perdicem una; ad Dionis necessarios dua.
Est autem huiusmodi juxta Thraffyllum librorum illius distinctio, cui plerique accedunt. Alii autem, ex quibus et Aristophanes grammaticus est, in trilogias ejus dialogos ita distribuunt. Primam ponunt cui praest respublica, Timaeus, Critias. Secundam, cui Sophia, Politicus, Cratylus. * In tercia leges statuant, Minoen, et Epinomion. In quarta Theateum, Euthyphrona, Defensionem. In quinta, Phaedronem, Critonem, epistolas. Cætera singula et fine ordine ponunt. Incipiunt quidam, ut prædictum, à Republica; alii à majore Alcibiade; plerique autem à Theseo, alii ab Euthyphrone, nonnulli à Clitophonte, quidam à Timaeo, alii à Phædro. Sunt item qui à Theateoto incipiunt, sunt qui à Defensione. Ex his autem dialogis qui Platoni inferuntur, hi fine illa controversia adulterini sunt; Midon, five Hippostrophus; Eryxias, five Erafistratus; Aleyon, Acephalus five Silphyus, Axiochus, Phæaces, Demodocus, Chelidon, Septima, Epinomides. Ex his Aleyon, Leonitis cuiusdam esse fertur, ut Phavorinus in quinto Commentariorum refert.* Ceterum nominibus utitur variis, ut ne illius opera imperitis et rudibus conspicua sint? propriæ tamen sapientiam esse arbitratur eorum rerum quæ intelligentia comprehenduntur: et quæ verè sint, scientiam, quam deo ait, animamque à corpore disjungant. Propriè vero et philosophiam sapientiam vocat, appetitionem quamdam ac desiderium divina sapientia. Communites apud in-

lis in ἀρι (præsentim cum τὸν) in fine verborum compendio feribi folcat, quod & in excusis multis videlicet i; librari, lapsus dicam; an necessaria mutatio, cum ferme τὸ πεποτατο non intellegunt, in magis obvium illud ἀπότον, conuersum effet. Porro Epicurum, (callidè, ut futurum dogmatum turpidem velaret apud vulgus; an vetè & examinò, consilendum Cicero: ita vulgo loqui solitum; *γνωστὴν* virtute non posse: tefatim multis; & ipsa docet Epistola, quo de tribus ultima. Quod pertinet hie τὸ εὐεργέτης δὲ & τὸ πάτερ: at l' isto ne uno loco, (aut Socrate postum Platonicu;) exponitur. Eodem allusio puto Antistotilem, in egregia sententia: Κύριον κακὸν πάτερ τος μὲν κακὸν πάτερ. Sed & idem Aristoteles τὸ κακόν, actionibus honestis adeo competere, ut neque bonus, neque justus sit dicendus, ὁ μὲν καλός πάτερ τος κακοῦ πάτερ. & veram volupatem, in ταῖς κακῶν πάτερ τος εἰς querendam, egregie disposit; Ethicorum Nicomachicorum primo: que Epicuri expositio, & fed & correctione nostram non parum confirmavit. *Mex. Cœlaria.*

212 *Aque i; quidem sita dividit.* Thrafulius vide-
licer, quem supra nominavit. *Αλέξανδρος*,
213 *Χαροκόπειος.* Ι. Π. Χαροκόπειος. *H. Steph.*
214 *Sapientia proprio quidem & verissime.* Hoc
quidem fere in omnibus dialogis tradit; quoniamcum argumentum potuisse: sed præcipue in Theateo.
Aldos.

215 *Minus autem propriæ phallosiphon quoque.* Quod in 7. de Rep. libro aperte tradit. *Idem.*

216 *Kouū διεγνωτατή αὐτῷ εφία ο πάτερ τος*
C.

Ge

²⁰² παρ αὐτῷ σοφίᾳ καὶ ἡ πᾶσα ἐμπειρία σῶν ὅ-
ταν συφόν λέγει τὸν δημιουρόν. Χρήται δὲ καὶ
ἐπὶ διαφέροντα σημανομένων τοῖς αὐτοῖς ὄν-
μασιν, ὁ γάρ.²¹⁷ Φαῦλος λέγεται παρ αὐτῷ
καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπόλου, ὁς καὶ παρ Εὐρώπῃ εν
Αιγαίωνι Φέρεται τὸν Ήρακλέους αὐτῷ,
²¹⁸ Φαῦλος, ἀπολύτον, τὰ μέντοι ἀγάθων,

Παταν ἐν ἔργῳ περιταμνόμενον
Σοφίαν, ²¹⁹ λέσχης ἀτρίβωνα.

64 ^{τὸν} Χρῆται δὲ οἱ Πλάτων ἐντείποτε καὶ περι τοῦ καλεῖν ἔτι δὲ ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μηρῷ πολ λάκις δὲ καὶ διαφέρουσιν ἐνύπνιοι εἰπὲ τοῦ αὐτοῦ σημανουμένων χρῆται, τὴν οὖν ἴδεαν, καὶ εἰδεῖς ἡ νομοῦ ζεῖ, καὶ γένος, καὶ ταραθέγυρος, καὶ ἀρ χήν, καὶ αἴτιος. Χρῆται δὲ καὶ ταῖς ἐναντίαις Φωναῖς εἰπὲ τοῦ αὐτοῦ, τὸ γοῦν αἰσθέτον, καὶ ὃν καλεῖ καὶ μὴ ὃν δὲ μὲν, διὰ τὸ γένετον αὐτοῦ εἴην μὴ ὃν δὲ μὲν, διὰ τηντυχεῖται μεταβολὴν. καὶ τὴν δέ, συτε κινούμενον, συτε μένον, καὶ ταῖς

Utritur eo Plato quandoque et pro pulchro et honesto, aliquando pro parvo. Sapere vero et variis nominibus utitur in eadem significazione. Namque ideam et speciem nominat, et genus, et exemplar, et initium, et causam. Utitur et contraria vocibus at idem significat. Nam sensibile et quod est, et quod non est, dicit. Est quidem proper generationem; non esse autem, proper aliudam mutationem. Ideam itidem appellat quod neque movet, ne-

περιπτέλη Imò etiam alii scriptores ita hanc vocem perscri-
punt: teflanturque Homeri scholia hanc esse primam
ipiis vocis notationem, neque aliena fuit ab ea scenaria,
qua docet Clemens Stromatum libri 10. At nota-
tio nominis cum laudet proprie appellari **σοφόν**, qui
dein colit. Eilt enim **σοφός ταῦτα τούτων**, vide in E-
tymologio. Porro Euipides, Platonis amicus & fa-
miliaris, ita frequenter hac vocem ulit, ut etiam
reprehendatur nomine **Scholastice**: qui sic ait
cum ex Medeis locum, ubi etiam sedep adpellat poeta Pandionem, οὐτιστίσθιστην ἐ Εργάσιον της τὸ λέγον το-
σα καὶ σοφήν, πρὸς μάλιστα κληρονομίαν τὸ
κατὰ την ταῦτα τούτων αὐτοῦ τὸ ίρην, ἀλλὰ τοῦτο
οὐδὲν πειρατεῖ τοις αὐτοῖς τὸ ίρην, ἀλλὰ τοῦτο
καρκίνος εὔχεται, οὐδὲ τοῦτο λέγεται αὐτὸν τούτων
αὐτοῖς, ἀλλὰ μάλιστα πειρατεῖται καρκίνος την λέση. If-

*Communiter autem ab eo.] Quod ex Theage mani-
festum est. Aldob.*

217 Φῶντες ἀριδ εἴη simplex etiam nominatur.]
Ist quo tamen Plautus à significazione vocis hujus non
discidit, qui alio quoque scriptore ad idem utitur
significandum. Phavocis φωνής, inquit, τὸ καλλιτ.
καὶ τὰ ποτέται καὶ τὰ μικρά καὶ εὐθυγάτορα. Φῶντος
δὲ περὶ τὸ καλλιτ. & paulo post de eadem dictione lo-
quens, inquit, εὐθυγάτορε δι της λέξεως καὶ το πατέλους
καὶ τὸ καλλιτ. Idem.

218 Φάντος ἄκοντος] Eustathius in librum ultimum Iliad. quum docuisse vocem φάντος significare non solum τὸ κακόν, sed etiam τὸ ἀγαθόν, subdit, ὡς Εὐστάθιος, φάντος, κορύφος, τάχιστη-

sum sapientia dicitur etiam omnis peritia.
Ut cum, verbi gratia, sapientem vocat artificem. Utitur et iisdem saepe nominibus
in significandi variis rebus, quod siquidem apud illum, etiam pro simplici po-
nitur, sicut et apud Euripidem in Lycim-
nio de Hercule in hunc modum:

Neglectum, inornatum, atque ut plurimum profumum;

Re metientem, non verbis sapientiam;

*Sermone nunquam palliato, at simplici.
Utrumque Plato quandoque et pro pul.*

Utitur eo Plato quandoque et pro pulcro et honesto, aliquando pro parvo. Sapere vero et variis nominibus uititur in academ significatione. Namque ideam et speciem nominat, et genus, et exemplar, et initium, et causam. Utitur et contraria vocibus ut idem significent. Nam sensibile et quod est, et quod non est, dicit. Ese quidem propter generationem; non esse autem, propter aliquid mutationem. Ideam itidem appellata quod neque moveretur, ne-

τε, φαῖδες, ἀσκεψέν, τὰ μέγιστα ὅρατο. ΙΙ.
218 Οὐδέποτε, ἀσκεψέν.] Verrunt, madum, in-
simplicem. Mirum si quisquam hac ab Aldobrandino-
nisticis potuisse sibi persuadat. Nam certe id agat
erit, ut vocem φαῖδες, præter uolum communem
Platonem interdum uafidū ostendat: Sed nec illum
enim unum pro ἀσκεψέν (τεν Simplici) uolum esse,
et apud Euiprimum ita reperitur, adducto hoc,
in illo loco, φαῖδες ἀσκεψέν quante, queso,
erantur, hi quoque, quiat Latini contradic-
re vellent, madum, non simplicem: (neglegimus apud
mobilium, non omnino malè) vertere? Certe si
illū felicitate excederint, cum de doctrina ipsius
aliquo conseruit, certum et illum, si relegere
cuiuscet, correcrum fuisse. Mer. Calisto.

219 Λέγεται ἀριθμός] Λέσχη [vox manifesto Sy-
racusia] εἰτι φωνὴ η πολιούχος. ἀριθμὸς αὐτὸς εἰτ;
η ἀπόβασις ἡ, ἀλλὰ ἀπόσης & contra αριθμός εἰτι
in Medea, τρίβων της ἀπόβασις, & versus αριθμός εἰτι
εισερχεται. Herodotus Melpomene: οὐδὲ ἐν
ταῖς μὲν κατατίθεσιν αὐτῆς, διαγένει λίθοι καὶ κα-
βοῖ, εἰτι τησσαράκοντα novata dictione homines
terris forentibus magnum uitium habentes Antiphon
pellavit, οὐ νοταρ̄ Harcoration & Molochpolis
lunt quos Plautus *Impresario*, interea opera, &
phocles, κακούσιος αἰχμή, οὐδὲ τοῖς λόγοις φα-
νεῖ, dicunt. hunc locum explicō, ne quis pothac-
mōes his pallatis cum interpretetur sommet. If-
220 Σχέτεται δὲ οἱ Πλάσται διάτεροι αὐτῷ καὶ οὐδὲ τοῖς

20

que manet; et idem, et unum, et multa.
Idem verò et in plurimis facere solitus est.
Est autem librorum ejus triplex expositio.
65 * Primum enim docere oportet, corum que
dicuntur unumquodque quid sit; deinde
cujus rei gratia dictum sit. utrum ex prin-
cipali intentione, an in similitudinibus parte,
et ad dogmatum assertiōnē, vel ad refel-
lendam contrā differentem. Tertio verò,
an rectè dictum sit. Verum quoniam iphisi
libris et nota quedam apponuntur, age
de his quoque pauca loquamur. X enim
litera ad dictiones ac figurā afflūsūtum,
profus ad Platonicām confutatiōnēm.
Duplex= ad dogmata opinioneis ejus
peculiares. *X utrinque pūctūm habens

καλοῦ.] Mirum sanè: sed puto scribendum κακοῦ.
aut si καλοῦ retinere licet, sensus erit, Platonem et-
iam ea quæ sunt honesta & καλά, vocare φίλα: non
quidem καλά, sed propter vilitatem ipsorum aut si-
milem causam. *Idem.*

221 *Quoniam vero nota etiam quodam.* De notis istis & praeceptis comicis, videant lectores interpretem Aristophanis in Pluto c. 14. ibi enim de dupla mentionem facit, eamque duplum ostendit fusile: alterum quidem extra declinatum; alterum vero intra. Numeratur autem ibi quatuor nota ab eo: videat. *ἄλλης*. *κερούς*, *περιάρχεις*, & *ἀρέσκειν*. quantum dux, dupla scilicet, & afferunt sive in Platonicis notis hic à Læticio enumeratis, nec vero Graci tantum, sed Latini quoque his notis sibi videntur. quod ego ex epistola quadam Ciceronis ad Atticum lib. 9. primum intellexi. *Vibullus*, inquit, *res gesta fuit ad hanc maxima, ita ut Pompeii litteris cognoscatur, in quibus annadvertissem ipsum locum, ubi erit latus, videbis de Gno nafris ipse Vibullus quid existimat.* Quo ex loco aliud, quoque apparet non pari faciemendum, Ciceronem ipsum dupla ad idem significandum utim esse, ad quod adhibuit esse in libro Platonicis Lætius tradidit. Ut enim dupla apponatur ad sententiam Platoni ostendendum; ita in epistola Pompei duplam Cicero appolluit, ut quod Vibullus de Pompei

apud Graecos interpres haec verba, ἡ τὸ χ qui
bus ferè utinam quam aliquid reprehendunt, aut cui
juidam vocis seu locutionis motu, & inflectione ob-
sundunt. In eis apud Sophoden, hoc verum
Σφόδρος τὸ μὲν πατέντες κακοὶ, κακοὶ αἱ σφο-
δανίαι, διὰ τὸ χ, & in felicibus manuscriptis Euripidis,
qui nubi communicavit diuinatio Galfridi
ad hunc verbum ex Medea, μετ' ἀνθρώποις τὸν αὐτὸν
μαρτυρεῖ τὸ χ, at scholeaties, τὸ κακὸν τὸ φε-
γκόντων. ίδια γαρ ἀντίτινον, quin pro codem in
terdum dicunt, κακοὺς ὄντος τὸ φεγκόντων. Itaque τὸ
εἴτη απud eos κακούς, & decipiuti loci (ut loquuntur
Lætius) nota: quod mirum videri non debet: neque enim
omnes codem modo uebamur eadem nota: ut de ar-
ferisco apud Eustachium & veterem Homeritico Schole-
atien, itemque alios scriptores observari: Ideo que
tam grammatici Graeci librum de Notis Hesiodes ab
Aristophano grammatico conscripserunt. *Idem.*

222 Διπλή Diples figura nota est. Diple autem
περιστροφή, ita notabatur. *Idem.*

pejo sentiret, öltenderet. Aldob.

222 Σύντικη τοῦ τοῖς βιβλίαις υπόλογον παραπτήσεων]
Si non invidebit nobis ratiōnem omnium confūmptiū
reputat, libros Diogenis Cyzicenī, & Suetonii Tran-
quilli, quoꝝ scripterant. Huius tamen τῶν βιβλίων ὑπό-
πτων minus effectus habet oblongum anteriusum in hac
re studiis: quod fuisse maximum, docet satis Ephiphanius:
τὸ τεττάριον μέτρον. Nunc quod ille nos do-
cūsset, cogimus aut hoc scriptorē, aut ab Iudoro
reputari. Eum vide l. 1. c. xx. ff. Calabri.

τοῦ τέτταρον μέτρου
εἰδούσας καὶ μηδεμίᾳ φύσις] Sunt prudenter facti hoc loco.
Ambrolius quin vocem Graciam non intel-
ligebat. Ita vocem τοῦ τέτταρον μέτρου
z cum dubio possumus. Hoc modo: n. de dis-

Diplo. περι-
στιγμένη.

X περιστρυγέ-
νον.

Χρυσοταμεῖον
ποτα.

οὐδὲ μόδον: ut de ali-
plic πεπτησίν jam
diximus. Greci etiam
hac nota utebantur,
qui significari νικημένος.

Census

73 τῶν, ἀλλ' οὐ τῷ θεῷ. • 250 συνεστάνει δὲ τὸ

73 τῶν, ἀλλά ή τῷ θεῷ. ²⁰¹ συνειστάγει δὲ τὸν κόσμον ἐπὶ πυρὸς, ὑδάτου, ἀέρος, γῆς. ἐπὶ πυρὸς μὲν, ἔπειτα φράτος ηὔη γῆς δέ, ἔπειτα στερεῶν ἕδωτος δὲ καὶ οὐρανοῦ, ὅπως αὐτὸλογος εἴ γαρ τὰν στερεῶν δυνάμεις δύο μεταστοὺς ἀναλογούσις, οἷς ἐν γενεθλίαις τὸ παν. ²⁰² οἵτινες ἀπάντων δέ, πατέλειος καὶ αὐθαρτός ἐστι. ²⁰³ χρέον τε γενεθλίου εἰκόνα τοῦ αἰδίου, κάκινον μὲν αἰεὶ μένιν, τὴν δὲ τοῦ εὐρανοῦ Φορανή χρόνον εἶναι. καὶ γὰρ νίκτα, καὶ οὐρανός, καὶ μήνα καὶ τὰ τοιώτα πάντα, χρόνον μέρη εἶναι. διόπερ ἄγε τῆς τοῦ κόσμου Φύσεως εἰκόνα χρόνον ²⁰⁴ ἀμετάχριτον αὐτὸν καὶ χρόνον εἶναι. πρὸς δὲ χρόνον γένεσιν θλιψον καὶ στεληγμόν, καὶ τὰ πλανήματα, γενέσις ἔπειτα δειπλασίαι τῶν ὠρῶν ἀστριών, καὶ μετάσχοι τὰ ζῶα ἀρβιλοῦ, τὸ τοῦ ἥλιου Φῶς ἀνάψια τὸν θεόν. εἰς δέ υπὲρ μεν τὸν τῆς γῆς κύκλον στεληγμόν, ἐν δὲ τῷ ἐχεμένῳ θλιψιν, ἐν δὲ τοῖς ἐπάνω τούς πλάνητας. εἰμιτοντος δεπτάντως, διὰ τὸ ἐμφύκων Φορᾶ δεδοθεῖσα. ²⁰⁵ πατέλειος καὶ τελείων, γένεσις οὐκίσις τῶν νοητῶν ζῶων, τὴν τῶν ἀλλοιούσιων γενεθλίας Φύσιν. ἐπειδὴ οὐκ ἐκεῖνος εἰχει, καὶ τὸν εὐρανὸν δεῖ ε-

261 *Ex omnibus autem conflare, ut S. perfectus est, et immortales.* Quas duas causas Plutarchus in proprio libro de Placitis philosoph. cap. 5, breviter attigit, ita scribens. Πλατωνος δε τηρουμεναι, οτι οι ποιησεις, οι οποιες ειναι το παν ει τρω, η τεν αι συνιτιδεις, ην ειναι πάντα τρεπει, η τοι κατεργασθεισα ποιησεις ειναι τη πειρατησια. Idem.

262 Sed & *tempus quoque eternitatis imaginem gerum* esse dicebat, usque ad, ut auctem mundas. [Orum temporis dicit Plato c. 480, his verbis, οὐ περ εὖ τοις φυσικοῖς εἶναι αἰώνας, καὶ τοῦτο μη δι-
χαγμένη παπελᾶς προσάπτιος, εἰς δὲ δουάρος, εἰς]

δι τούτουν καὶ τὸν ταῦτα μένεσθαι, καὶ διαχρήσιμον εἶναι, τοῦτο μένεσθαι ἐν θεῷ, ταῦτα δὲ τὸν οὐρανὸν αποκαλεῖν. πρίνας γάρ καὶ νόστος, καὶ μόνος, καὶ οὐκανός, τοῦτος εἰσται, πρὸ σύνοντος γνώσεως, καὶ τοῦτο μάτιον κηρυγματίου, τοῦτον γένεσθαι μηχανήν· ταῦτα δι τάπειρος χρόνος. καὶ paulo αὐτὸν cur ultra quoque generata finit, accidit his verbis : ὃ καὶ αὐτὸς τοῖς ἀπάγα τρόποις, γένεσθαι ταῦτα, καὶ διαφορεσθε ταῦτα πρὸς χρόνον γένεσθαι, γένεσθαι χρόνον, ὅλον, καὶ πλήρωμα ταῦτα πλήρωμα αὐτῶν, πλήρωμα ἔργων πλάνων, οἷς διαρρέει καὶ φαλακρὸν ἀριθμὸν χρόνον γένεσθαι· καὶ paulo post adhuc clariss. οὐδὲ δι τοῦ μετρητοῦ ταῦτη τὰ πρᾶγματα φρασθεῖται, καὶ ταῦτα, καὶ τὰ περὶ ταῦτα φράσθαι, καὶ ταῦτα, καὶ τὰ περὶ ταῦτα φράσθαι, οὐδὲ δι τῆς πρᾶτος, οὐδὲ δι τῆς προτερίας, οὐδὲ δι τῆς γενενότητος τῶν περιθεμάτων, οὐδὲ δι τῆς περιτελείας τῶν περιθεμάτων.

263. Αὕτη γὰρ ἡ πάσχεις αὐτῷ] Scribendum αὐτός.
Iſ. Casaub.

264. Ut autem mundus, usque ad, terram omnium
qui sunt in. Mundum ad Dei similitudinem effec-
tum omnia in se animalium genera, quorum spe-

211

fuisse. Deos ergo esse ut plurimum igneos.
Eesse autem et reliqua genera animantium
75 tria, volatilie, aquatile, terrestre. * Ter-
ram esse antiquissimam omnium qui essent
in celo deorum. Fuisse autem conditam,
ut diei noctis tempora et vices variaret.
Eam cum media sit, circa medium move-
ri. Quoniam verò causa, inquit, due sunt,
alia quidem est mentis sententia effecta;
alia verò necessaria ex causa creati-
endum. Sunt autem ista: aër, ignis, ter-
ra, aqua; que quidem non exadé erant
χειν. ²⁶⁵ θεούς μὲν οὐκ ἔχουν τὸ πολὺ ποτίνεος· εἰ-
ναι δὲ τρία γένη τάλλα, πτηνοὶ, ἔνυδροι, πε-
ζοῦ. ²⁶⁶ γῆν δὲ πρεσβυτάτην μὲν είναι τῶν ἐν τῷ 75
εύρων θεῶν. ²⁶⁷ γενισθαί δὲ δημιούργηα, ὡς
νυκτα καὶ ημέρα ποιεῖν. ²⁶⁸ συγκαὶ δὲ ἐπὶ τοῦ μέ-
σου, κινεῖσθαι περὶ τὸ μέσον. ²⁶⁹ ἐπὶ δὲ αἰγαίων
εἰσὶ δύο, τὰ δὲ διαμορφώνται, τὰ δὲ ἀναγ-
καῖας αἰτίας, Φυσι, λεπτον. ²⁷⁰ ταῦτα δὲ στιν,
ἀὴρ, πῦρ, γῆ, υδρός καὶ συκόντα μεριστοιχεῖα

ties in Deo sint continere dixi. Plato c. 48. his ver-
bis. καὶ τὰ ἐκ ἀλλαγῆς μηδὲ κρίνειν γενέσεος ἀ-
πογεύεται, τὸ διάμετρον τοῦ καταπλακαῖ τοῦ μετα-
τατοῦ ζῶντος αὐτοῦ γεγονόντος πενταλίθους,
ταῦτα οὐκέτι αἰσχεῖν. τοῦτο δὲ τὸ καταπλάκατον ἀπο-
γένεται τοῖς τε τοῖς πατριδικοῖς ἀπο-
πομπαῖς φένει. οὗτοι εὖ τοὺς θεοὺς θεούς τοι οἱ ζῶν-
τες, οἵτινες, καὶ οὐκέτι καρποί, τοιούτους καὶ
ποταμούς διδοῦντες διὰ τοῦ πλάνης τοῦ διεγέρατο.
μια μὲν εὐρώντων θεούς, ποταμοῦ δὲ πτυχῶν, καὶ αἴσ-
περ, τηττοῦ δὲ οὐδενὸς θεοῦ, πεζοῖς δὲ καὶ κρητικοῖς τι-
ταρεῖς, τοι μὲν οὖν τῷ πλάνητος θεῶν αἰτημα-
τοῖς εἰ ποιεῖ. Σέβοι.

265. Οὐαὶ μὲν αἱ ἔνδοντες τῷ πόνῳ τούτῳ! *[Interpres, εἰπεῖ τὸ πόνον. Πτ. Καζάβ.]*

266. *Terram omium, qui sunt in celo, usque ad quoniam tu dux sunt causa!* *[Hoc idem Plato c. 48. εἰπεῖ τὸ πέρι τους τρόπους μεταστάσεων, πλούτου καὶ τιμῆς τοῦ πατέρος πόλεων τετάγματος. Φύλακα καὶ λιμνογράφους τυκτούς, την κώπιαν τυχερωτάτην, πρώτην καὶ προτίθεται σαμαριτῶν, νέαν ἔτες προστίθεται.]*

Cicero de Univ. c. 201. b. in quo loco animadver-
ta lector, tam apud Læstrigum quam apud Cicero-
nium pro σωμάτοις εἴθεν, nam & Læstrigus terram
πιστεύοντο τὸν τοῦ θεοῦ διότι διξε, non σωμά-
τος. & Cicero αἰτιολημένος δορυν οἵτινα
γιγνέντες εἰσι, φησε προτίθεται σαμαριτῶν
εἰπεῖ τὸ πέρι τους τρόπους τούτους διότι
πλούτους, πρώτην τρόπον, ut apud Epicureum: fed,
οὐ τούτοις πιστεύει τούτοις διότι πλούτους
προστίθεται, ut hic amit. Læstrigum, διότι προ-

philosophos omnes, *Denn non omnia pro voluntate potuisse, materie necessarii adstidum.* Quid aliud autem *γράμμα, quām nō? Religious*, si Epicureum audiremus, præcipuum caput: *τίνων πάντων τοῖς πλούτοις, πλούτῳ πάντων τοῖς πλούτοις, καὶ ἀπολελυμένα, οὐ πάντας γράμματα προτίθεται ut quæ a mente praefantissima reguntur: imò, procreantur, & eveniant. Praetendam hanc Epicurei sententiam, nonstraneat vocis γράμμα interpretationem, illustral & confirmat Xephontis aurea disputatio, quā divina providentia (quæ γράμμα lepīs; πτυχὴ tenui, ab illo numeratur:) contrahens τοὺς τοῦ τύπου affectores, eximē dūcuntur: *Απογράψαντες Μνήμονα, lib. i.* Notabit ibi lector, τὸν συντετριχόν τούτους non incutere, *πρώτην γράμμαν*, ut apud Epicureum: fed, οὐ τούτοις πιστεύει τούτοις διότι πλούτους προστίθεται, ut hic amittit. Læstrigum, διότι προ-*

²⁶⁷ Γενίσθας δὲ δραμούργημα] Plato apertius
δραμούργον τυκτός τε καὶ ἡγείρις ἴρενχαρηστά.
Casaub.

268 Οὐαὶ δὲ τοῖς μέντοι κατίθεαι πει τὰ μέσα! Plato: γῆν δὲ τριῶν μηδετέρων, μόνουν δι την τὸν τοῦ πεπονὸς θόλον τιμάσσον. Diogenes αἰδούσας απὸ φίλον Αριθούτην εἰπει: Procul pro moris: Cicerò vetti, sestertium. Sed videlicet Platonis: nam de illo Platonis περὶ magni est inter Platonicos & Aristonicos contentio. *Idem.*

269. *Erit s' aitias civi dico. rā pīt dīspōrū tūan.
rā v' ič dīspōrū aitias. fōrt. axtion.* De dī-
bus caui habes apud Timaeum Locum initio, &
Floratone in Timo. Ex sunt dīs live rōs, & dī-
spōrū. Vocem dīspōrū ele mendosam facile vi-
debit qui animum attendet: eti interpres quo-
legū. Cæstori locis Flavians quoniam præcepte mo-
propebant Diogenes notet, est si line cubio,
quem prius attulimus: *Mēmēn yāp. vñ t' tōdā
tō kōsōm yivēs, t̄c ānayks v̄, xaīsōt dūtētēs*
ēpōs. Mer. C. ad. 270. *Quiescam vero dīs sunt cawē, usque ad efti igi-
tur qua dīda junt.* Plas durarum generis caularum

κατ' ἀκρίβειαν, ἀλλὰ δεκτικά. ταῦτα δὲ ἐκ τῶν
τριγώνων εἶναι συντιθεμένων, καὶ διαλύσθαι εἰς
ταῦτα. στοιχεῖα δὲ αὐτῶν εἶναι τό τε πρόμηκες

τρίγυρον καὶ τὸ ιστοκελές.²⁷ ἀρχες μενοῦν εἶναι καὶ αἵτια τὰ λεχθεῖτα δύο,²⁸ ὃν παραδειγμα τὸν θεον καὶ τὴν υἱόν. ὑπέρ αἰγάκη²⁹ αἱρεφον εἶναι, ὥσπερ καὶ εἴτε τῶν ἄλλων δεκτικῶν αἴτιον δι τούτον ἐξ ἀνάγκης εἶναι. δεξομενον γάρ πως τὰς ιδέας γεννῶν τὰς οὐσίας, καὶ δι' αἰνούσητα διαμένους κινεῖσθαι, καὶ κινούμενον τὰ κινούμενα ἐξ αὐτῆς ἀντικενν. ταῦτα δὲ πρὶν μεν, ἀλλογενούσιοι καὶ αἰτάκτως ἐπένδει πρόσαγο συντάπαι τὸν κόσμον, εκ τῶν ἐνέχομενων ὑπὸ τοῦ θεοῦ συμμέτρους καὶ τεταγμένους γεννήσας· τὰς μὲν γαρ αἵτιας καὶ πρὸ τῆς αὐτοτοπίας δύο εἶναι, καὶ τρίτη γενετινή, ἀλλ' οὐ σαφεῖς, ἵχη δὲ μόνον, καὶ αἴτιος τοις ἔπειδη δε ο κόσμος εὑρέντο, λαβεῖν καὶ ταυτας ταξιν. ἐξ αἴτιων δε τῶν ὑπαρχόντων συμμάτων γενέσθαι τὸν υἱόναν.³⁰ δοκει δ' αὐτῷ τον θεον, ὡς καὶ τὴν ψυχὴν, ἀσπαστον εἶναι. οὐτού γαρ μάλιστα Φθόνος καὶ πάθους αἰτεῖσθαι ὑπάρχειν· τὰς δὲ ιδέας υψιστατας, καθαὶ καὶ προέργηται, αἵτιας τινας καὶ ἀρχας τοῦ τοιαῦτος εἶναι τα Φύσεις συνεστάτα, οἷα πέρ εστιν αὐτῶν.

constituit, perpetuas scilicet, & necessarias. Perpetuas, ut Deum, mentem, animam; necessarias, ut quatuor elementa: quod iste ait e. 492. his verbis, εἰδὼν καὶ δύο αὐτῶν διεργάτας, τὸ μάντυσμα, τὸ εἰπεῖν. DE elementis autem quatuor corporum Plato e. 496. sic loquitur. τὸν δὲ θεόν γραμμά, τὸ πεπονικόν μέλλει φέρει, τὸν δὲ πρώτους ἀπόρθιον, & relatos in eandem sententiam. *Aldob.*

271 *Esse ignis que dicta sunt in ista & casus duos.*
Sive ad proxime dicta recipiat, quibus asseretur
duo genera casarum; sive ad ea, quae dicta sunt
paulo supra c. 96. a. quo loco dictum est Platonem
huc ipsa duo, de quibus nunc seruo et, rerum ini-
tia constitutis, Deum scilicet & materiam. *Idem.*

272 *Quarum exemplar Deum esse.*] Ad cuius imaginem mundum aedificatum esse supra docuit. *Idem.*
 273 *Quam quidem ut cetera accipiens vim habentia;* scilicet ad *aliquantum* *invenit* *in* *Cor. I. 12.*

²⁷⁴
Hoc Pl.
dñ aqu
xii vñr

Dg 4

Lib. III.

ext̄ tñv
bas̄ eis
unq̄es
cū v̄
d̄s̄ȳ
ā p̄f̄
t̄n̄v̄
āv̄ēn̄ō
ās̄ d̄
p̄ēn̄ō
ē p̄īv̄
d̄ēr̄
x̄m̄ē
w̄ ȳē
c̄p̄ār̄
l̄l̄ ū
t̄n̄ēd̄
d̄āz̄
ȳēv̄
, w̄
p̄m̄ā
p̄ār̄
ī p̄r̄
āv̄ēt̄
āv̄d̄ā

elementa, sed ad percipendum apta. Hæ autem ex triangulis constare compositis, atque in ipsis dissolvi. Etiam autem ipsorum elementa porrectum altero latere triangulum, et aequaliterum. * Initia igitur et causas rerum esse duo quae prædictissimus, quorum exemplar fit Deus ac materia. Id vero informe esse necesse est, sicut et alia perceptioni accommodata. Horum autem causam ex necessitate esse, quippe que receptis ideis essentias gignat, ac per potentia diffimilitudinem moveatur, motuque suo quo moventur ex ea in diversum moveri. Porro ista quidem primum tumultatio et iordinato motu agitari. At postquam mundum constitutore coperunt, ex rationibus insitis debitum ordinem, et modum à Deo accepisse. * Causas enim et ante coeli creationem das fuisse, et tertiam generationem, eas tamen periboras, vestigiaque duntaxat, et incompositas, et eas demum perfecto mundo accepisse ordinem. Ex omnibus quae subtilerent corporibus factum esse celum. Opinatur et Deum, sicut et animam incorpoream esse. Sic enim corruptione et perturbatione nulla omnino affici. Ideas, sicut prædictissimus, causas quasdam atque principia ponit, ut hujusmodi sint que natura constitut, qualis et ipsa sunt.

ignis movendis vīm habent, reliqua partes accipiendo 15
quāq; patiēnti. & paulo post de materia loquens, inquit,
Quia tūc omnia accipere possit. Verum locus apud
Platonem hunc loco respondens est c. 486. in quo de
materia verba faciens. τὸν δὲ γεννητὸν τύλον, in-
quit, ὑγρασίαιν καὶ πυρεμένον, ταῦς γέ τικαν
απόρος διέχειν, καὶ οὐδὲ τούτος αὐτός εἰδε τάχ-
ωντας παραχρήματα, πατέσθατο μηδὲ φίνοντα.
*διὰ τὸ μῆρον διανόμημα, μηδὲ ισχεῖσθαι πα-
 λεύσθαι, καὶ οὐδὲ αὐτὸς θεραπεύειν, αλλὰ θεραπεύ-
 ονται ταλαντοφόροι, εἰσεῖσθαι μηδὲ οὐκ οὐκο-
 νικούσθαι διὰ αὐτὸν μηδὲ εἴναι. & paulo post,*
αὐτὸς ἐπιχρήματα παραβοῶν τὸ πᾶν, ταῦτα πρῶτα καὶ
*τοῦ, καὶ αὐτὰ καὶ θέρον, ἵστη μηδέποτε αὐτούτα, πα-
 τακταὶς παραδίδειν, οὐδὲ τίς τούτον αἴτιον,*
οὐδὲ τινος διό, εὐτὸν δὲ τοῦ περιφεροῦσα τοῦ, πρῶ-
τον διεργούσατο οὐδεὶς καὶ αἴτιος. Idem.

* 78 • Enim vero de bonis ac malis ita differebat: *Finem esse*, *Duo similius fieri*. *Virtutem sufficere quidem ad bene beatique vivendum*; *ceterorum instrumentis indigere*, *corporis bonis*; *robore*, *sanitate*, *integritate*, *sanctum*, *et ceteris id genus*. *Exterioribus item*, *puta opibus*, *geograephia claritate*, *gloria*. *Ea et si non affuerint*, *nihilominus tamen beatum fore sapientem*. *Accessum item ad Kempiblicum*, *uxorem duobusnam*, *legisque postitas non pravaricaturum*. *Latinum insuper patria fuit*, *quantum fieri poterit*, *commodas leges*, *nisi per summam ploris corruptionem operam suam Reipublice judicari inutiliterem*.
79 • Arbitrarius et deos humana cereone atque curare, et dannenos esse. Notionemque honesti primus definitio cam, que a laudabili et ra-

* 77 Περὶ δὲ ὀργῆσθαι τὴν κακῶν τιμῆτα ἔλεγε. τέ- 78 λος μὲν εἶναι τὴν ἐξοριστὸν τῷ θεῷ. τὸν δὲ ἀρετὴν, αὐτάρκη μὲν εἶναι πρὸς εὐδαιμονίαν, ὅρ γάνων δὲ προστέσθαι τὸν περὶ σῶμα πλεονεκτήσατον, ἰσχύον, ὑγείαν, εὐειδηποτίαν, τῷ φρεσκούν· καὶ τῶν ἕτερών, εἰνὶ πλούτου καὶ εὐγενείας καὶ δέσποζης. οὐδὲν δὲ ἡττὸν εὐδαιμόνειον ἔσθαι τὸν σεφόν, καὶ ταῦτα μὴ παρῇ πολιτεύσθεντας αὐτοὺς, καὶ γαμήσεντας, καὶ τοὺς κειμένους νύμους οὐ παραβάλλοντας. τοῦ δὲ τῶν ἐνδερμάνων καὶ νομοθετητῶν⁷⁸ τὸ εἴσιτον πατρίδι· τοῦ δὲ τέλεον εὐπαραίτητα ἐρά τα πραγμάτων ἐν ὑπερβαλλούσῃ διαφορᾷ δίμου. ⁷⁹ εἰσεται δὲ καὶ θεοὺς ἐφέρνη τὰ ἀνθρώπινα, καὶ δα-

275 *Finem bonorum in Dei similitudine sequenda
onebat.*] Qui finis videtur esse communis actioni,
arque contemplationi. *Idem.*

276 *Ac virtutem quidam ad beatu vivendum, usque
ad eundem rem?* In qua fentencia ipse quoque cert
Artifices, qui cum summo bonum in vita virtutis
collocavere, adiecit alia quoque instrumenta ad vita
utrum necessaria, fine quibus ipsa quidam beata
concupiscunt.

277 *Eas per alias videntur instrumenta non per se prout ipsa
in videntur, sed per se ipsas.* Duplex mendo
contaminata est hæc periodus. Nam & *antiquitatem* vel
descriptorem (mutans invicem ut & s. ut & t. ut) ex parte
legendum omnino est: & *enarrator* non *enarratur*.
Iff. Calumb.

confite confite posse, non tam omnibus bonis esse
exulta, aqua cumulata. Ita etiam Cicero ad lib. 5.
de Finibus, de virtute loquens. *Audeo*, inquit, *virtutem amplissimum quasi in altera libra lance ponere*. *versus, nisi credet, ea lans.* Et Maria deprivata. Quod autem Plato virtutem ad beatam vitam scipit, contemnit esse arbitrius, id vero apud eum manifestetur est, quam ut necesse sit ex eius verbis probare, quippe qui in omnibus ferre moralibus dialogis hoc docuerit, sed & in Alcibi, primo ita scribit. *εἰς αὐτὰ οἴοντες μὲν τὸν σωφρόν καὶ ἀγαθόν, οὐδὲν πάντα* απεριεις autem hoc docuit in dialogo de regno. *dem.*

Et nūf si sumos populi determinare scilicet esse certat.] Hoc quidem apte praecepit Plato in epistola VIII. quam scripsit ad propinquos & amicos Dionis his versis. *ταῦτα δὲ καὶ ταῦτα πάσιν αὐτῷ διατίθεμεν γραψαντας τὸν εὐφρόνιον. Δέλον μὲν εἰ τοις καλοῖς αὐτῷ φαντασίαι πεπλανηθεῖσαι, τι μάλιστα μάκρας εἴησιν απειδεύθεσαι λέγενται. Βίαιος δὲ πατέρας ματαβαλλεταις μη τροφούσι, έτισ αὖτοι φυγαὶ καὶ σφάγεις ἀπὸ διατῆτας γένεσθαι ποιῶσιν. *Αδόξιον**

280 De quoque res humanae sintur.] Quod sub perforn Atheniensis hospitis longa disputatione probare aggreffis est in x. Dial. de Legibus c. 609, cuius disputationis inimicum est, scilicet *πάτερ τοις καλοῖς*

277. *Eundem temp. administraturum.*] Quod ipse in 7. de Rep. c. 437. docet his verbis. *επίτιον δὲ ισόγονοι, οὐ δὲ εὐα, τὸ εἰναι τὸν τε βελτίων φυσικὸν αὐθισμὸν τρόπον μεταβολὴν.* *διάφοροι* αὐθισμὸν τρόπον μεταβολὴν. *διάφοροι*, *διάφοροι*, &c. quae in eadem sententia dīpūtūs scripta sunt. *Idem.*

τοῖς ιφανεῖσαι μεγίστου, διὸ τι παύσαντο, καὶ παρέβησαν
τοῖς τοῦ αἰδενός, καὶ επίσκαψαν βάστας ἱκανών
διοι, μετέπι τοις αὐτοῖς ὃν ἀπέτισαν. τὸ ποιόν
δι, ὅτι αὐτοῖς ὁ τύπος καταπιεῖ, καὶ μὴ μείζων
πάλιον καταπιεῖν τῷ πεινόντος τοὺς δομότας; τοις
τοις τοῦ πατρὸς πάντοις τοῖς ταῖς τιμῶν, εἴτε
Φιλοτελίας ήταν γνωσταῖς. *Idem*

278 *Uxor dudum.* [Itaque libro vi. de Leotide,

278 Οὐαὶ τοῖς ἀπόστολοις! οὐαὶ τῷ λαῷ τοῦ Ι. οὐαὶ τοῖς εὐαγγελισταῖς, καὶ αἰρετούσαις τὰ πάπα διηνέ. ΤΟΥ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ ΕΙΝΑΙ ΧΑΙ ΕΙΔΙΣΑΙ, ή ΤΟΥ ΙΗΣΟΥΣ ΚΡΙΣΤΟΥ Η ΚΛΗΜΑΘΑΣ ΤΑΥΤΩΣΙΩΝ, &c. Idem.

282 *Pyrus honesti nationem, usque ad, de recta nonimis ratione.* Grace sic. Ενώπιον τι καλοί, εργο-

D

νατοτύπευθεντοῦ πανιετοῦ, καὶ λογικοῦ, καὶ χρησιμοῦ, καὶ πρέποτος, καὶ ἀρμότωντος. ἀπέρ
παντα ἔργεσθαι τοῦ ἀλογούντος τῇ Φύσει, καὶ ὁμο-
λογουμένου· τὸν δὲ καὶ τὴν ὑγεμάτων ὄρ-
θετος.²³³ οὗτος καὶ τὴν ἐπιτάξιν τοῦ ἑρθε-
τοκρίνεται καὶ ἐρωτᾷ,²³⁴ πρότον αὐτὸν διανο-
στῆσαι κατακόρως χρηστάμενον. ἐν δὲ τοῖς διαλέ-
γοις²³⁵ καὶ τὴν δικαιοσύνην θεοῦ νόμουν πελάμι-
βανεν, ὡς ἰσχυρότερον προτείνει τοις δίκαιοις
πράττειν, τὰ μὴ καὶ μετα βάνατον δίκαια ὑπό-
8. σχονεν οι κακούργα²³⁶ οὖν καὶ μυθικότερος ε-
νίον ὑπέλληφθι, τοῖς συγγράμμασιν ἐγκατατί-
ζεις τὰς τεινάτας διηγήσεις, ὥστα διὰ τοῦ αἰδη-
λου τρόπου τοῦ ἔχειν τα μετα τὸν βάνατον, ε-
πει τοις ἀπέκνενται τὰς αἰδημάτων. κατατία μεν
ἡν αὐτῷ τα εφένοντα.²³⁷ διηπει δε, Φίσιν ὁ
Ἀριστοτέλης, καὶ τὰ πράγματα τούτον τὸν τρό-
πον.²³⁸ τὰν σύγχιδών ἴστι τοι μεν, ει ψυχή τα
δε, εν σώματι τα δε, εἰτος. εἰον, η μεν δικαιο-
σύνη, καὶ η φρόντης, καὶ η ἀδέρπει, καὶ η σο-
φροσύνη, καὶ τα ταινάτα, ει ψυχή το δε κάλ-
λος, καὶ η σεβσία, καὶ η γνώσια, καὶ η ἰσχυς,
ει σώματα. οι δε Φίσοι, καὶ η της πατιεδε ει-

*kenosi notiorum veri, anchora Cicero in Topicis
cujus verba sunt fuit: Notiorum quod cum
tunc in eis non existit dicunt. Ceterum, quod
ad Platoni sententiam pertinet, nullus, ut opinio
dubitaverit, qui hominem fit laude dignum,
tempore contentanum, ceteraque, quae ei a Platone
tributa sunt, qua Latium hoc loco commenorem.
De utilitate tantummodo dubitari poterat: utrum
feliciter hominem a Platone uite dicere, quod
qui enim questionem ipsi diffidit in Hippia majori
sc. sic fieribus sub Socratis persona: *επειδη ουκ εστιν αισια καιρος, ου καιρος ουκ εστιν αισια καιρος*, & paulo p
item idem Socrates iuicundit, *εργατης αρι της λεπτης πατριας* ετι τυχην πατησι η μελλοντα καιρος της λεπτης πατριας.*

28; *De rebus nominum ratione*, usque ad, *ceterum in dialogis.*] Nempe in Cratylō, ubi nominum rationem ex etymologīa vi contemplatus est. Idem.

284 Πάντες αὐτοὶ διαφέρεται] Non danno penitus istam lectionem: tamen suplicatus sum aliquando scribi debere, πάντες αὐτοὶ διαφέρεται. I. Celsus.

285 Ιστορία Dē legem sic esse existimat, tamen quae ad iuste agendum vehementius adhortari posse.] Quocream dialogo primo de Legibus docet, leges ipsas à Deo per homines ad homines manu-

*sionabili, utilique et decoro, et congruo, non
discernetur, que simul omnia, id quod per
naturam sit consequens, ac pro confesso habeatur,
attingant. Differit de ratione et re-
spondit nominum, atque adeo recte re-
spondunt, et interrogandi scientiam pri-
mus ipse constituit, affatim usus. Pored
in dialogis iustitiam divinam legem arbit-
ratuſ est, ut ad juste agendum potentius
perfauderet, ne post mortem poenias im-
probi fuerint. Quicoria eum plerique fa- 80
bulosum utcumque putavere, quod ejus-
modi narrationes interdum suis scriptis in-
terferat, ut, quod incertum sit ita post
mortem sic se habere, admoniti mortales
jura violare pertimescant. Atque in hunc
modum ille sensit. Distribuebat autem, ut
ait Arifoteles, res in humo modum. Ex
bonis, inquit, quedam sunt animi, quæ-
dam corporis, alia extrinsecus. Iustitiam,
prudentiam, fortitudinem, frugalitatem,
et cetera id genus in animo ponebat. Pul-
chritudinem, et bonum corporis habitum,
sanitatem, et fortitudinem in corpore. A-
micos, autem, et patriæ felicitatem, at-*

vissen ut qui legibus non obtemperant, sciant se deo
repugnare. quibus adhortationes quoque admiserit.
Aldob.

236 *Pater eius post mortem persolvant.*] Quod
ipse ostendit in Georgia c. 332, his verbis sub *per-
solvant*: *θεοὶ νεοτεῖς τοι περιστάντοι εἰπόντες οὐκαν-*
ται τι καὶ τοῦ ἐγώ τοι δέιλι, τοῦ πεπονθότος τοῦ μη-
δικαίου τοῦ πλευράντος καὶ ὀργής, οὐδεὶς τελετεῖ το-
τις μητέρων φύσεις σύντοτα εἰσιν ἢ τὰν οὐδαμο-
τέντα κακά, τοῦ δὲ ἀλητείας καὶ ἀδιάνοιας, οὐ τοῖς τι-
στήσι τοῦ καὶ δικαίου πεπονθότος, οὐδὲ Τραπεζοῦ κακηλο-

ivius. Idem.
187 *Dividetis autem, inquit, Aristeoleos.]* Platonice divisiones haec, quarum auctoritatem Aristoteles testimonioum Laertium confirmat, nullo loco in libris Aristoteles extant, his, quos nunc habemus. Ex quo intelligitur, Laertium ex aliis Aristotelis libris, qui omni filii sunt, quos ille lexitavit, has divisiones collegisse. ex quibus eas, quae Platonicus decretis magis contentire mihi vifa sunt, dedi operam: ut locis è Platone citatis confirmarem, re iisque neque omnes perfectus sum, & aliquas non omisi. *Idem.*
188 *Bonarum quodam in anima.]* Vulgata est divisione, & omnibus fere disciplinis communis. Plato in primo de Legibus c. 513, 22. bona anima divina & mihius amissio, &c.

8 que divitias, inter exteriora numerabat.
81 Bonorum igitur tria esse genera, alia in anima, alia in corpore, alia extrinfecus. Tres item esse amicitias species, naturalem, facialem, atque hospitalem. Naturalem, qua parentes liberis afficiuntur, cognatię se mutuo diligunt. Am vero in ceteras quoque animantes esse diffusam. Socialem, quam fine ullo confanguinitatis vinculo sola confusa conciliat, cuiusmodi Pyladis et Orellis sufficere memoratur. Hospitalē, qua ex commendatione, vel literis, hospitibus conjugimur. Amicitia igitur alia naturalis est, alia socialis, alia hospitalis. Addunt quidam quarto loco, et amatoria. "Civilitatem itidem in species quinque diflinxit. Aliam enim esse popularem, aliam quam optimates exercant, tertiam que diffundatur in paucos, regiam quartam, quam tyrannicam. Popularem Rempublicanis in eis esse civitatis, in quibus ad imperium multitudinis agitur res, ejusque nutu magnificatus eliguntur, et pro illius arbitrio feruntur leges. Aristocraticam, ubi neque divites, neque pauperes; neque nobilitate vel gloria illustres dominantur, verum filii, qui sunt in civitate optimi, rem administrant. Oligarchicam, quando a censibus magnificatus eliguntur, sunt enim pauciores nau-

δαμονίᾳ, καὶ ὁ πλοῦτος, ἐν τοῖς ἑκτός. *³⁹ τῶν 8 αὐγάνων ἀρά τρία εἰδὴ ἔστι τὰ μὲν, ἐν ψυχῇ. τὰ δ', ἐν σώματι· τὰ δ', ἑκτές. τῆς Φιλίας τρία εἰδη· ἡ μὲν γεραιότης, ἔστι Φυσική· ἡ δέ, ἐπαρική· ἡ δέ, ξενική. Φυσικὴ μὲν οὖν ταύτη λέσχης, ἢ οἱ γονεῖς πρὸς τὰ ἐκπονά ἔχουσι, καὶ εἰ συγγενεῖ πρὸς ἄλληλούς· ταύτη δὲ κακορίσται καὶ ταῦλα ζῶα. ἐπαρικὴ δὲ κακοῦ μὲν τὴν ἀπὸ συνθετίας γινουμένην, καὶ μηδὲν προτίθενται γένει· ἀλλὰ οὐος Πλαδού πρὸς Ορέστην. ἡ δὲ ξενικὴ Φιλία, ἡ ἀπὸ συστάσεως καὶ διὰ γραμμάτων γινουμένη πρὸς τοὺς ξένους· τῆς ἀρά Φιλίας, ἡ μὲν ἔστι Φυσική, ἡ δέ ἐπαρική, ἡ δέ ξενική. προστίθεσθαι δέ τινες τετράρτην, ἐρωτικὴν. *⁴⁰ τὸ πολιτείας ἔστιν εἰδὴ πεντέ, τὸ 8 μὲν γάρ αὐτῆς, ἑταῖδημοκρατικὸν ἀλλο δέ, αριστοκρατικὸν τρίτον δέ, ὀλυγαρχικὸν τέταρτον, βασιλικὸν πέμπτον, τυραννικόν. δημοκρατικὸν μὲν οὖν ἔστιν ἐν αἷς πόλεσι πραγτεῖται πλήθης, καὶ ταῦς ἀρχαὶ καὶ τοὺς νόμους δι' ἕαντοι αἱρεῖται. Αριστοκρατία δέ ἔστιν ἐν ἡ μηδὲ οἱ πλούτοι, μηδὲ πόνεσθαι, μηδὲ οἱ ἐνδοῦσι ἀρχοντοι, ἀλλὰ οἰαίστους τῆς πόλεως προστατεύονται. ὀλυγαρχία δέ ἔστιν ὅταν ἀπὸ τηματων αἱ ἀρχαὶ αἱρεῖσται. ἐπλάττους γάρ εἰσιν εἱ πλούσιοι τῶν πεντών. τῆς

fic enim scribit: ὅτι δὲ ἡ ἀγαθὴ ἡτοί. τὰ μὲν ἀδέρφια
τὰ δὲ δεῖται. Bona autem corporis, atimumque emu-
merans, eadem que hile Lætius enumerat corpora
quidem, cum ita inquit. οὗτοὶ δὲ πάντας θεά-
τρα ἀριστεῖται usus est lib. 1. Ethic. sic scribens. νηστευτικὸν δὲ τὸν ἡγεμόνων τριχῆ, καὶ τοὺς γὰρ ιεροὺς λευκούς τοι,
τοῦ δὲ περὶ Φράγξη, καὶ σώμα. Idem.
189 Amictus genera tria sunt. 1. Divitio haec co-

οὐ πηγαῖς αὐτὸν καλέσεις διέτρεψεν. τὸ δὲ τρίτον,
ιερός αιματὶ αὐτῷ, cum ita scribit, διὰ τὸ πάντας
τούτου θεοῦντος ιεροῦ μὲν τούτου φεύγειν
εἰπών. ψυχὴν δὲ μὲν τούτου μὲν ἀνθελέσαι
προτίθεται, τρίτον αὖτις δικαιουμένον, τίτανος.
Εξαττά αὐτοῦ, τίτανος in his, qui ex-
αντίστηται λοιποῦς his verbis, τί τινας τούτου μὲν